

אכתקוסי ארותי

עם אזרחים מוסריים — המאיימים עלי ב־
חאראקירי, ובמכניס האלה זה מאד נוח
לביצוע. אז חשופנה כבר את הסבור, בשם
אלוהים!

לא למטרת נישואין

אחד, המעוניין, דומני, לרשת אותי. על
גופתי המתה, (1289/5), אתה שומע?
„עד כה חשתי לתומי, כי מדורך הוא פשוט מדור לשי-
דוכים, אך לשימחתי מסתבר שטעיתי. כעת יכול אני בלב
שקט לפנות אליך ולהציע דרכך את שורותי לצעירה נאה
וטמפראמנטית, עד 25, לניצול עודך מרצנו. אבל במפורש
לא למטרת נישואין.
להלן, מבחר הצעות להערות וכותרות, עבורך, רותי,
לגבי מכתב זה:
(1) מי אתה בכלל?
(2) את מאמית לוי?
(3) אני מאמינה לו.
(4) נו, מה את מחכה?
(5) באמת? הרי אתה מת להתחתן!
„גב, אני מקווה שלא ניכזית מאותה פצצת פורים. כך
לפחות נראית תמונתך האחרונה במדור. או שמא הגלופה

אשמה? בקיצור, הוא רוצה להשחיר פני ברבים.

הטיפוס שלי

כמשקפיים ובלעדריהם
אוף, מציצת החיילת (1289/6), החיים המשעממים האלה,
כמה שהם משעממים. טוב. אבל איך לה חשק היום להת-
פלוס, למרות שהיא אוהבת. פשוט, אין לה מצברות, מפני
שהתכרה אומרים שיש לה גוף אלה בריגיסט בארדו, וזה
נורא שהם כולם אומרים ולא האחד והיחיד, נער חלומותיה.
תצחקי, היא מסבירה לי, אבל בכל הרצינות שמשקפיים
מוסיפים סקס לגבר גבהיקומה, ואם הוא נוסף לזה עוד
אוהב נערה המתעניינת בכדורגל ובסוסיים, או היא לא
תאכזב אותו בכתב.
ואם כן, אז היא תרשה לו אפילו לראות פנים-אלפנים
את „גופי היפה ופני הבובה שלי, המכפרים על חוסר
שכלי.“
אני אהיה האחרונה לנסות להפריך את הערתה האחרונה.

פליטת פה בנשף מיליונרים: „אוה, סלח לי, שכחתי כמה
קוראים לך?“

אפוס על באזוקה

האפוס הנוגה, המודפס על אחוריה של באזוקה, מצטטת
מאסטיק, שייך (1289/7). הוא מנסה להאכיל אותי ב־
„מצאתי זאת מתגלגל ברחובות תל-אביב, וחושב שזה
„יתקן את הרושם שלי עלי, או עליה. המספר אפילו לא
זיהה את מינו. אם אתה כל כך מתבייש, למה שלחת זאת?
לפניכם קטעים נבחרים:
„שמש עולה. הרקיע יורד,
ואני כה עצוב ועזוב...
אמרי לי לילה, למה הלכת לי פתאום...
אנשים כה רבים הולכים בדרכים
לכולם יודים ורק לי כלבים,
אויה לי, אויה לי.“
כלבים אומללים, זה מה שהמורה שלי לספרות היה אומר.

היוק יוק הולדת

זה מה שקורה כשלאנשים אחרים יש יום הולדת. כך,
מכל מקום, אני משערת.
היא שרועה על המיטה, עטופה בייבול מניילון שקוף,
שוחה את קפה הבוקר שלה.
היא: מותק, אתה עדיין אוהב אותי כמו שאהבת לפני
שבע שנים?
הוא: אני אוהב אותך אפילו יותר, חבובה, מפני שאני
מכיר אותך יותר טוב.
היא: אבל אני נראית מבוגרת יותר, לא?
הוא: לא, בטח שלא. אפילו לא יום אחד מעל עשרים
ושלוש, למרות שכבר הגעת לעשרים ושבע.
היא: אוה, יוסי, אתה מתוק כל כך! אני בת שלושים
היום.

הוא: לא יתכן! את נראית ממש כמו ילדה.
הוא יוצא מהמקלחת לתרגילי הבוקר שלו. זה מעודד
אותו. מחזיק אותו צעיר, זריז ומוכשר להרחיח המון כסף
בשבילה. ולומר לה בשנה הבאה שהיא נראית כמו בת
עשרים ושתיים.
וזה מה שיקרה ביום ההולדת שלנו, אני מפחדת.
אני יושבת על המיטה, שוחה תה דהוי-פוסר, הנוסף עלי
ממש. אין לי אפילו פיגמה. קופסת אספירין מונחת על
שולחן-הטואלט, מפני שהיום האלרגיה שלי גרועה מתמיד.
גם חתיכת לימון, נגד בחילה.
אני: אתה עדיין אוהב אותי כמו שאהבת לפני שבע
שנים?
הוא: אל תהיי טיפשה. זה אחרת עכשיו. התרגלנו אחד
לשני.

אני: (מודאגת): אתה חושב שאני נראית הרבה יותר
מבוגרת?
הוא: בת כמה את?
אני: אתה ניבוא לא לזכור אפילו דבר כזה. אני בת
שלושים. עשר שנים צעירה ממך. זה טוב שאתה מבוגר
ממני, מפני שאשש מזדקנת יותר מהר מגבר.
הוא: (בלהט לא רגיל): את צודקת בהחלט. תארי לך
אותי שוב בן שלושים, עומד להינשא לך כמו שאת נראית
עכשיו. וזאת הייתה יכולה להיות חווייה נוראה.
אני מושיטה יד קודחת לזוג החדש שהגיע, סורפת דפים
בעצבנות, תרה אחרי הפירסומת המרעישה לקרם ההור-
מונים החדש, התגלית האחרונה.
הבעל יוצא. שחור, מכריס, מקריח משהו. הוא עובר
יתר-מדי, מרוויח-פחות-מדי, ועדיין סובל משיגעון גדלות
שהוא האיש הממסדים ביותר בעולם.

נערת השבוע

הרשו נא לי להציג בפניכם את מספר (1289/8). מדוע?
טיפוס בעצמכם:
„הקלסתי לשלוח את תמונתי לא כדי להוכיח שיש לי
דם, אלא פשוט מחוסר סבלנות לחכות עד שיגיע תורו
של מכתבי להתפרסם במדור. כפי שזכור לי, הבטחת פעם
שכל השולח תמונה — מכתבו יתפרסם מחוץ לתור.
זכנן — אנא
„אגש ישר לעניין. אני רוצה להתכתב עם גבר צעיר
בגיל 25-30, בלי התחייבות של הכרות אישית (אך עם
אפשרות כזאת) מכל צד. אין לי כלפיו כל דרישות מיוחדות.
אין כל הכרח שיהיה בעל קאדילאק או יגואר, או בן
של-בעל-בית-חרושת — אולם אני מבטיחה שאם בכלל
ימצא חן בעיני, לא אזרוק בשל מגרעות פנוטות אלה את
מכתבו לסל. כמוכן, רצוי שיעד לקרוא ולכתוב עברית
ושימצא בי את, הנפש הקרובה או, הניגוד המושך. לא
איכפת לי.
„מה בקשר אלי? אני בת 22. התמונה פוסרת אותי

מלכתוב מה אומרים עלי. (בעצם אינני יודעת, כי אומרים
זאת מאחורי גבי.)
אני אוהבת: (א) שוקולד מריר. (ב) לטייל ברגל, או
בכל כלי תחבורה אחר. (ג) מוסיקה של שופן ושרי דת
כושיים. (ד) טיפוסים מסויימים מהנוף הדיזינג'ופי, שלא
אנוב בשמם מטעמי צניעות (שלהם). (ה) תיאטרון, באלט,
וסרטים של אינגמאר ברגמן. (ו) להתהלך יחפה, לשחות,
לשחק טניס, וגלידה. (ז) לרקוד ברחובות בערב יום
העצמאות. (ח) יסמן, לילך וציפורן. (ט) ספרים, בלשים
ופוליטיקה.
„יש לי עוד „אהבות“ כנהה וכנהה, אך עלי להשאיר
מקום לרשימה שנייה — כי הרי לא פחות חשוב הוא
מה אני שונאת. ובכן:
(א) את רוב התוכניות של קול-ישראל. (ב) צבע כתום
ופרחים בלי ריח. (ג) רומאנים של פרל בוק, מחזות של
נסני ויליאמס וסרטים של אלייה אואן. (ד) בשר מגריל.
(ה) שירה עברית צעירה. (ו) טיפוסים דיזינג'ופיים מסויימים,
שלא אנוב בשמם מטעמים מובנים...
„זה כמוכן לא הכל. אבל אני מוכרחה להתחשב בכך.
אם כי את מקבלת משכורת כדי לקרוא מכתבים כמו זה.“
כך, אה ?

הסטודנט לרפואה (1289/1) חש חובה לאומית לרשום לי
את הדיאגנוזה האמיתית על מגיפת תאומי רחובות. כותב
הוא: „הברירה בידי לקבלה או לא, על כל פנים, היא
נבונה ואושרה אל-נכון על-ידי תלמידי הפאקולטה לרפואה
IN VITRO IN VIVO. וכוחה האמת הפרוזאית:
„קודם כל הישראלית דוקא נשארה באפריקה. משם היא
הבריקה לבעלה, שחזר לרחובות. החלב אזל נקודה לקחתי
מינקת כושית נקודה התאומים השחירו נקודה. האב ה־
נהם רץ לאמו. זה טבעי מאוד, ענתה לו, גם לי אזל
החלב כשנולדת. נתתי לך חלב פרה, ובאמת צמחו לך
קרניים.“

אני חושבת שזה בהחלט נושא ראוי למחקר. הודיעו לי
אם יש לכם גירסה אחרת.
בסגנון מאקברי ממשך עוד רופא העתיד:
„אין בי שום רזיסטנציה לקבל מגימנאזיסטית תמונה.
של כל הגוף, כמוכן. ואני נשבע לך שאין זה משום
שנמאס לי להתחלק שנה שלמה באותה גופה עם עוד ששה
סטודנטים. פשוט, אני מעדיף אחת בזרועותי מאשר ב־
פורמאלי.“

„ברור שהיית בוחז בך, רותי יקרה, אבל רק בפוסט
מורטס.“
של מין

אתה !!!

הפעם זה מכתבה של נשמה עדינה (1289/2) ממשטרת
ישראל. ואם היא לא קראה לאחרונה את ליידי צ'ארלטי,
או אני כלבתו של שולץ.
„אודה לך באם תסכימי לפרסם מכתב זה במדור. אני
יודעת שהוא מבלבל ומשונה במעט, אבל עצם כתיבתו יש
בו מכדי להרגיע את סערת רוחי. אולי נמאסו עלייך פניות
הקוראים מסוג זה, ועל זאת אתך הסליחה.“

„אתה!
„אני פונה אליך האיש, כיוון שהוכחת שאדם הינך. כיוון
שחיפשתיך בערות האינסופיים של בידותי, שמעתי הד
קולך וכיחתי רגלי להגיע עיך. אודה, טעיתי לא פעם
הטעני הקול, ובכל פעם פניתי באפלה והעמקתי ביער,
תועה, עיפה, רועלת מקור, רעבה... והנה קול צעדים
נשמע — אולי חייט טרף אורבת שם? אויה אלוהים, הן
ליש לא הרעתי, מה צפוי לי שם בין הצללים? פגשתי.
היה זה שומר היער. לשאלתי השיב — ראיני אותו!
שאל אודותייך, אמר כי לדרך יצא לחפשך, כי אהבך, כי
חסרת לו...“

„ואז קול צעדי קרב. הפניתי ראשי, הוא קרא: את שם,
עמדי, המתני, דבר לי אליך. עצרת. או ידו הושיט אלי
רועדת. אמר במלים שנחלצו מתוך גרון חרב — אותך!
ישבנו. סיפר על דרכים, על הרים, על יופי, על אמת. הוא
היה כנה ופשוט במהותו. הוא היה חמים, עדין נפש,
אנושי ומבין, ואני האמנתי בו. חייכתי. הושתתי יד לך
ראתו והשחר האיר אז בקרניו הראשונות.
„הוא היה האיש, כיוון שויכחתי באמונתי, כיוון שהוכיח
ישרו ללא תעודת יושר, כיוון שהשכיל להעמיק בעמקי
הנשמה ולגלות כי אמנם קיים יופי בה.
אמרי, רותי! האם קיים עדיין יצור כזה בעולם? אם קיים,
אמרי לו גם, שאני בת 23 — חיפנית.“
אני רצה לקרוא למשטרה.

שמעטם על האחות שסידרה את החולה ולא הפריעה
למיטה?

ציור מופשט וכדורגל
תשובה מוחצת לכל אלה הטוענים כי מדור זה הוא
מוסד שידוכים, היא מודעתו של (1289/3) מתל-אביב:
„אני בחור בן 27. אוהב סביבה שקטה ונוף טבעי, מוסי-
קה בדיוק אומרת (1289/4), המסיימת באיוס: „הכותב אלי
להתכתב עם בחור בציור וכדורגל. דווקא הפך אני
למה?
למה?

כאן קובע האינטלקט!
הבינו, אין לה כל עניין בגיל, מין וכיוצא בזה. היא
חולמת רק על ההתכתבות לשמה. זה מפני שבשבילה קובע
האינטלקט בלבד, מיהוה שהעט בשבילו היא יד שלישית,
כך בדיוק אומרת (1289/4), המסיימת באיוס: „הכותב אלי
מתחייב לשמור לתמיד על אלמוניותו.“
במלים אחרות: היא לא סתם אתה. היא סתם שקרנית.

חיים פרטיים של ב.ב. המוצגים כבר שבועיים בתל-אביב,
גרמו לכמה ממכרותי לעשות סדר בחיים הפרטיים שלהן.
הכניסו את המכונית למוסך, הוציאו את האופניים מהמחסן,
קלטו צמות והופיעו ברחוב בפה סתום בתפוחי-ענף. ענק.
עם כדורי השינה, אני מתארת לי, צפויים להן יותר קשיים.
בשביל תפוחי-ענף לא צריך רפס.
זה גם המקום לשאול בעצרת תהומי, מה קרה? למה אני
לא רואה אף אחת מלבדי שהעדה להיכנס למכניסיה ה־
ארוכות חושפות סבור, הנמצאות בחניות כבר חודש?
דעו לכן: אין לי כל חשק למות לבד מות קדושים בקרב